

Herolds Risto

Garīgā cīņa

Galvenais redaktors
Herolds L. Senkbeils

DVĒSELKOPŠANAI

Luterisma mantojuma fonds

SATURS

1. nodaļa	
SŪTI SAVUS SVĒTOS EŅĢEĻUS	5
2. nodaļa	
BAZNĪCA IR LIELĀKA PAR JŪSU BAZNĪCU	11
3. nodaļa	
EŅĢELISKA KALPOŠANA DĒMONISKĀ PASAULĒ	30
4. nodaļa	
EŅĢELISKIE KAROTĀJI UN MĀCĪTĀJI	49
5. nodaļa	
DIEVA VĀRDS UN BRUŅAS	63
6. nodaļa	
DĒMONU KĀRDINĀJUMI KALPOŠANĀ	77
7. nodaļa	
DĒMONISKĀS SPĒLĪTES UN MENTĀLĀ VESELĪBA	95
8. nodaļa	
GRĒKU PIEDOŠANA	113
9. nodaļa	
PIELŪGSMES UZVARA	127
10. nodaļa	
PRIESTERI SAGATAVO PRIESTERUS	148
RESURSI	157

1. NODAĻA

SŪTI SAVUS SVĒTOS ENĢEĻUS

*Palīdzī, Kungs, kad esam nomodā,
un sargi mūs, kad guļam miegā,
lai, būdami nomodā, esam modri ar Kristu
un gulēdami lai dusam mierā.*

/Kompletorija¹ antifons/

Grāmatu par garīgo cīņu ir bezgala daudz. Šis ir populārs temats, jo ikvienam uzticīgam kristietim savā ikdienas dzīvē nemitīgi nākas piedzīvot pasaules un velna uzbrukumus. Manas vietējās kristīgās grāmatnīcas plaukti ir pārbāzti ar pašpalīdzības materiāliem par to, kā uzveikt kārdinājumus un nedot vietu ļaunajam. Literārie romāni par šo tēmu mums liek šaubīties par to, vai Dievs patiešām valda pār Visumu vai arī Viņam noderētu mūsu palīdzība. Ir tikai nedaudzas grāmatas, kur aprakstītas unikālās garīgās un mentālās cīņas, kuras savā kalpošanā piedzīvo mācītāji. Vēl ir arī ne tik populāras, bet intriģējošākas grāmatas par dēmonu apsēstību. Kā garīdzniekiem, tā arī lajiem šādas grāmatas reizēm ir kā kristīgās literatūras šņaucamā tabaka: ja tās lasām ar mērķi apmierināt savu ziņkāri, tās mūsu garīgo dzīvi var pasliktināt vēl vairāk.

Šajā kaudzē pārējo vidū izceļas vien Bībele – tā mums piedāvā vienīgo pilnībā uzticamo logu, pa kuru ielūkoties šajās neredzamajās patiesībās, rūpēdamās par to, lai “sātans mūs nepieviltu” (2Kor 2:10) mūsu nezināšanas vai nepareizas izpratnes dēļ.

¹ Naktsmiera lūgšana stundu lūgšanu tradīcijā.

Kad mēs raugāties caur Dieva vārda logu, mēs ieraugām, ka “gaisma spīd tumsībā, bet tumsība to neuzņēma” (Jņ 1:5)². Mūs ielenc dēmoni, taču vienlaikus mūs ieskauj arī vesela armija eņģeļu, kuri mūs atbalsta un rūpējas par mums mūsu kalpošanā. Un ikvienam dievišķam brīdinājumam un draudiem seko miera un apsoliņuma vārdi, kas sacīti ticīgajiem, kuri atgriežas no grēkiem.

Šī grāmata palīdz sagatavot mācītājus, kuri savu dzīvi ziedo tam, lai svētos bruņotu cīņai pret mūsu kopīgo ienaidnieku (Ef 4:12). Jo saistībā ar jautājumiem par garīgo cīņu ne vienmēr viss ir tā, kā izskatās. Izskats var būt maldinošs, īpaši jau tāpēc, ka lielais pievīlējs maskējas kā gaismas eņģelis (2Kor 11:14). Ja mēs spētu ar acīm redzēt to, ko zinām savā sirdī – ka mūsu ienaidnieki nemitīgi raida savas bultas –, mēs savu kalpošanu vērtētu augstāk un daudz vairāk rūpētos par to, kā to veicam. Sātana misija galu galā ir nepieļaut jūsu ļaužu nokļūšanu debesīs. To viņš dara, novēršdams jūsu uzmanību no pašaisardzības, savu ļaužu pasargāšanas un savu Dieva doto ieroču lietošanas. Mācītāji cīnās labo ticības cīņu un tai sagatavo arī citus (1Tim 6:12). Tie apgērbj savas avis, kad sludina “veselīgo mācību” (Tit 2:1), nepieļaujot nekādus kompromisus. Viņi pabaros savas avis, tās vadot Dievam tīkamā pielūgsmē (Ps 29:2). Viņi tās nodod kā dzīvu upuri, iedvesmojot tās palikt svētām un Dievam patīkamām (Rm 12:1).

Dienas galā, savas dzīves galā un pasaules galā gana pienākums ir savus jērus ievest debesu aplokā.

VADOT AVIS UZ DEBESĪM

“Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs” (Ps 116:15). Kristīgās bērēs neļausim asarām un skumjām aizēnot mūsu prieku. Vēl viena dvēsele, par kuru Savas asinis ir lējis mūsu Pestītājs, nu

² Sal. “tumsa to nespēja satvert” (Bībeles 2012. g. tulkojums) un “tumsa to nav uzveikusi” (*New International Version* (NIV) Bībeles tulkojums angļu valodā).

ir iegājusi godības valstībā. Allelūja! Debesu banketā ir ieradies vēl viens viesis, kamēr visi kristieši – gan dzīvie, gan mirušie – gaida uz pēdējo augšāmcelšanos. Slava Kungam! Šis mācītājs var dusēt mierā, liksmojoties par to, ka, būdams garīgs karavīrs, viņš kārtējo reizi ir izjaucis ienaidnieka velnišķos plānus. Kā allaž, ir triumfējusi apustuliskā kalpošana; šajā uzvarā, visticamāk, tika lietota vesela virkne ganu, caur kuriem darbojās mūsu Virsgans.

Ikvienam mācītājam ir zināms, ka dzīvot skatīšanā ir bīstami, jo uzvara paliek apslēpta krusta veidolā. Tomēr mēs, mācītāji, aizmirstam, cik mūsu aicinājums ir nozīmīgs. Tā kā cilvēku izvēles, kuras tie izdara savā īsajā zemes dzīves laikā, ietekmē viņu likteni mūžībā, jūsu darbs ir viens no svarīgākajiem šajā pasaulē. Tāpēc, lai gan pasaule uzskata, ka jūs vienkārši veicat tukšas ceremonijas un senus rituālus, kuriem labākajā gadījumā ir terapeitiska iedarbība, Dieva acīs tas tā nav.

Dvēseļu pestīšanā un nosargāšanā pastorālā kalpošana ir neaizstājama. Tomēr, tā kā jūs esat grēcinieki, jūs mēdzat lietot salaist dēli. Dievs mūs pazīst labāk par mums pašiem, Viņš zina gan mūsu stipro, gan vājo pusi. Tā nu Dievs šajā nozīmīgajā uzdevumā mūs nesūta vienus pašus. Viņš mums dāvā palīdzību un palīgus: eņģeļu ir vismaz trīs reizes vairāk nekā dēmonu, tāpēc mums nav jābaidās (Atkl 12:4; 1Jņ 4:18). Lai gan šie “debesu pulki” (1Kēn 22:19) jau kopš radīšanas pielūdz Trīsvienīgo Dievu, no cilvēces grēkākrišanas brīža viņu galvenais uzdevums ir kalpot mums. Dievs sūta eņģeļus, lai tie mums palīdzētu pretoties kārdinājumiem un lai tie mūs stiprinātu pie miesas un dvēseles, kad pieredzam pārbaudījumus.

DIVU VEIDU SVĒTIE EŅĒĻI

Glūži tāpat kā tas, ka jums ir eņģeļi, jūs varētu izbrīnīt arī tas, ka jūs paši esat eņģeļi citiem. Varbūt šādā kontekstā jūs par savu aicinājumu nekad neesat domājuši. Jūs esat aicināti būt Vārda vēstneši. Patiesībā ebreju valodā sinonīms vārdam “eņģelis” ir

“vēstnesis”. Šie Dieva vēstneši pie mums tiek sūtīti kā sludinātāji. Gluži kā eņģeļiem to identitāte nav nošķirama no viņu amata, tāpat tas ir arī ar mācītājiem.

Eņģeļi ir līdzīgi mācītājiem dažos neparastos aspektos. Abi ir sūtīti, lai palīdzētu citiem viņu vajadzībās. Labākā cilvēcei līdz šim pieejamā palīdzība ir glābjošā Evaņģēlija pasludinājums izmisušiem grēciniekiem ar tādu vēsti kā: “Nebīstieties!” (Mt 28:5). Mēs ieraugām eņģeļu pasludinājumu par Jēzus ieņemšanu (Lk 1:31), Jāņa piedzimšanu, kurš sagatavos Jēzum ceļu (Lk 1:13), Jēzus piedzimšanu (Lk 2:10–12), Jēzus aizbildnību (Mt 1:20; 2:13, 19), kā arī Jēzus augšāmcelšanos (Lk 24:23). Turklāt vairums Bībeles pētnieku norādīs, ka “Tā Kunga eņģelis” Vecajā Derībā ir miesā vēl nenākušais mūžīgais Kristus (Soģ 13:18). Lai gan mēs to nevaram apgalvot pavisam droši, tomēr tas ir piemērots apzīmējums Vārdam, kurš nāks miesā un mājās mūsu vidū (Jņ 1:14).

Galu galā Jēzus ir gan vēsts, gan vēstnesis. Tādēļ Viņa kalpi – gan cilvēki, gan debesu būtnes – ir uzņēmušies gan vārdos, gan darbos nest Jēzu cilvēku ausīs, dzīvē, sirdī un dvēselē.

Viena no acīmredzamākajām atšķirībām starp garīdzniekiem un eņģeļiem ir tā, ka eņģeļu rase ir daudz senāka nekā cilvēku rase. Tā kā viņu skaits ir pilnīgs, viņiem nav jādodas laulībā (Mt 22:30). Šī bezmiesas būtnu sabiedrība, tāpat kā mēs, tika radīta radīšanas laikā. Bet, tā kā nāve pēc definīcijas ir miesas un dvēseles atšķirtība, eņģeļi nemirst (Rm 6:23). Turklāt viņi ir bezgrēcīgi, pilnīgi un svēti. Patiesībā viņi ir *dzimuši* kā dievišķie vēstneši. Turpretī mācītāji tiek *veidoti* par vēstnešiem. Viņi studē, tiek apmācīti un, protams, saņem dievišķu aicinājumu. Tomēr, neskatoties uz šīm atšķirībām, mācītāji līdz ar eņģeļiem ir Dieva radīti un sūtīti, lai būtu žēlsirdības kalpi Viņa dārgajiem ļaudīm. Un, par spīti jūsu grēkiem, nepilnībām, nesvētūmam un trūkumiem, Dievs jūsu gādībai uztic mazu pulciņu.

DEBESU PAPILDSPĒKI

To Viņš paveic ar eņģeļu palīdzību. Mācītājiem debesu eņģeļi ir nepieciešami tikpat ļoti, cik citiem cilvēkiem. Grūtos brīžos viņi steidzas palīgā Dieva ļaudīm – tāpat kā jūs.

Lai cik pārsteidzoši tas arī neskanētu, to, ko viņi dara jums, jūs darāt citiem. Tāpat kā jūs tiekat sūtīti kalpot citiem, eņģeļi bez mitas tiek sūtīti kalpot jums. Vai ir vēl kāds lielāks mierinājums par šo pārliecību, ka jūs savā kalpošanā neesat vieni? Ar eņģeļu starpniecību Dievs valda un uzrauga Visumu un arī jūs!

Ziniet – savā kopīgajā misijā kalpot kopīgajam Kungam jūs esat eņģeļu vidū. Eņģeļiem un mācītājiem ir kopīga mīlestība uz pielūgsmi. Kristīgā pielūgsme dāvā nesalīdzināmi lielu mierinājumu brīžos, kad jūtamies kā vientuļas salas. Atkārtojot savu priekšgājēju svētos rituālus, kuros pastāvīgi dzirdama viņu atbalss, mēs atceramies, ka Kunga armija ir lielāka par dažiem kristiešu karavīru pulciņiem. Atceroties, ka vārdi, ar kuriem stiprinām savus ļaudis, nav mūsu pašu izdomāti, bet nāk “no Dieva mutes” (Mt 4:4), mēs saglabājam pazemību. Mēs vienojamies pielūgsmē ne tikai ar milzīgu skaitu eņģeļu, bet arī ar visiem tiem, kuri ir aizmiguši Kungā. Ja atzīstam gan paši savu niecīgumu, gan mūsu vēsts pārļācīgumu, šie vārdi mūs pasargā no kārdinājuma kalpot “mūsu” cilvēkiem, uzņemoties vientuļā vilka vai unikāla garīgā varoņa lomu.

CILVĒKU GLĀBŠANA NO ELLES

Daži mācītāji un semināru profesori māca, ka mūsu rietumnieciskajā augsti attīstīto valstu kontekstā dēmoni cilvēkiem neuzmācas. Tā nav patiesība. Tomēr pat tad, kad neredzamais karš manifestējas dīvainās un satraucošās fiziskās formās, mums nav jāizbīstas. Būdams atvaļināts militārais kapelāns ar neparasti lielu pieredzi mentālās veselības, dēmonu apspiestības un pat apsēstības jomās, es ceru jūs apgādāt ar instrumentiem, no

kuriem daži būs pavisam vienkārši un daži – paredzēti tiem, kuri darbojas pastorālajā aicinājumā.

Šī grāmata nav paredzēta, lai sniegtu intensīvu kursu angeloloģijā vai demonoloģijā. Nē, šeit aprakstīts pastorāls izmantojums tam, ko mēs apliecinām Nīkajas ticības apliecībā, proti, ka Dievs ir radījis “visu redzamo un neredzamo” un ir to radījis no Savas labās un visvarenās gribas. Šī vēsts ir pavisam vienkārša: kad Dievs mūs aicina kalpot kā mācītājiem, Viņš arī parūpējas par to, lai mēs būtu tam gatavi. Viņš mums dod nepieciešamos ieročus, instrumentus un darbarīkus – proti, Savu svēto Vārdu un sakramentus. Ar Viņa dāvanām pietiek, lai mūs sagatavotu jebkādam grūtībām, kuras piedzīvosim savā pastorālajā kalpošanā. Turklāt mēs piedzīvosim, ka reizēm mūsu lielāko ienaidnieku – velnu – Dievs izmanto mūsu garīgai pamācīšanai un Savas valstības celšanai. Arī viņam ir sava loma.

Dieva žēlastība un spēks mūs nekad nebeidz pārsteigt. Sv. Pāvils raksta: “.. mūsu cīņas ieroči nav miesīgi, bet spēcīgi Dieva priekšā cietokšņu noārdīšanai” (2Kor 10:4). Slava Dievam par to, ka Viņa svētais Vārds pārsniedz visu cilvēku saprašanu un viņu cerības. Viss dvēseļkopšanai nepieciešamais mums jau ir.

2. NODAĻA

BAZNĪCA IR LIELĀKA PAR JŪSU BAZNĪCU

Tava gaisma lai izkļiedē tumsu un apgaismo Tavu baznīcu.

/Vakara lūgšanas dziedājuma pants/

Plašākā skatījumā uz dzīvi mūsu draudzes pavisam noteikti nešķiet ievēribas cienīgas. Tā tas ir, vienalga, vai esat mācītājs debesskrāpju ieskautā lielpilsētas baznīcā vai lauku baznīciņā, kura izskatāsniecīga uz nepārredzama kviešu lauka fona. Pasaule liek mums justies samērā nenožīmīgiem. Cilvēciskā skatījumā neticīgajiem ir taisnība. Viņi redz vientuļu vīru ar baltu kolāru un noplukušu Bībeli padusē. Taču debesu skatījumā jūs esat visvarenā Dieva vēstneši, un baznīca ir lielāka par jūsu draudzi.

Bībelē par baznīcu runāts nevis kā par vairākām individuālām kopienām, kuras vieno kopīgas intereses, bet gan kā par vienu atsevišķu ķermeni, kura pamats ir ticības Jēzum kā Kungam apliecināšana. Tas ir neskaitāmu dzīvo un mirušo kopums. Visi šajā unikālajā kopienā ir svētie, kuri ir “savas drēbes mazgājuši .. Jēra asinīs” (Atkl 7:14). Svētie, kuri atrodas debesīs, neraizējas par nākotni. Viņi nekrīt panikā par cilvēku skaitu. Viņi vienkārši pielūdz. Viņi bauda cits cita klātbūtni. Mēs no saviem zemes mājokļiem pulcējamies kopā ar viņiem. Tas ir noslēpums. Mēs viņus nedzirdam, taču ik dienu tiem pievienojamies, dziedot viņu uzvaras dziesmu. Gluži tāpat, ieslēdzot radio, jūs

dziedat līdzī dziesmu, kura jau skan un turpina skanēt arī pēc tam, kad radio tiek izslēgts. Ikreiz, kad mēs pielūdzam “garā un patiesībā” (Jņ 4:24), mēs pieslēdzamies šai nebeidzamajai dziesmai. Mēs viņus neredzam, taču mums ir “visapkārt tik liels pulks liecinieku” (Ebr 12:1), kuri mūs uzmundrina turpināt cīnīties mūsu ticības sacīkstē. Jāņa atklāsmes grāmata mums saka, ka svētie debesīs līdz ar eņģeļiem pielūdz un lūdzas pie “zelta altāra goda krēsla priekšā” (Atkl 8:3). Mūsu no zemes raidītās lūgšanas savienojas ar viņu lūgšanām debesīs kā vienai svētai un apustuliskai baznīcai.

Šo svēto kalpotāju vidū ir arī spēcīga eņģeļu armija. Ja Kungs mums atklātu neskaitāmo eņģeļu armiju apmērus, kas mūs – neskaitāmos svētos – ieskauj, kā Viņš to parādīja pravietim Elijam, tad mūsu acīm uzmundrinoši pavērtos “kalns ..., pilns ugunīgu zirgu un ratu” (2Kēn 6:17). Tomēr ne visi priecājas par viņu vareno godību un spēku.

UGUNĪGAS BULTAS

Diemžēl tur, kur Dievs ceļ baznīcu, velns uzceļ kapelu. Tuvumā ir arī kritušie eņģeļi. Viņi cenšas mūs apturēt un novērst no patiesības, kārdinādami mūs noticēt tam, ka Kunga armija ir maza un ka no Viņa kalpiem nav jēgas. Viņi mūsu sirdī pastāvīgi čukst melus. Bieži vien viņi par mums ņirgājas sekulārās un neticīgās pasaules balsī.

Kad kalpoju kādā pilsētas centra draudzē Monreālā, daudzi cilvēki ārpus baznīcas atklāti kritizēja mūsu draudzes misiju un tās vērtības, neskatoties uz visu sociālo palīdzību, kuru mēs sniedzām – arī bēgļiem un imigrantiem. Es sastapu neskaitāmus valdības pārstāvjus, kuri itin neko nezināja par mūsu sniegto visaptverošo palīdzību saistībā ar cilvēku laicīgajām un mūžīgās dzīvības vajadzībām. Viņi bija ārkārtīgi izbrīnīti par manu apgalvojumu, ka grūtākais darbs ir saistīts ar garīgajām, nevis miesīgajām problēmām. Daži smīkņāja, uzzinājuši, cik nopietna sagatavošana ir nepieciešama garīdzniekiem: “Kas gan

mācītāja darbā tik grūts? Kāpēc jums ir nepieciešams akadēmiskais grāds?”

Kad cenšamies cilvēkus pievērst savai reliģijai, mūs, iespējams, sauc par imperiālistiem vai tiesātājiem. Jo spēcīgāks antagonisms pastāv attiecībā pret kristīgo pasaules skatījumu, jo skaļāk šis balsis izskan. Kad, par spīti mūsu centieniem tās atvairīt, kristiešus arvien vairāk pārliecina “visas augstprātīgās iedomas” (2Kor 10:5), šis garīgi apdullinošais troksnis mūs dara neapmierinātus un sadusmo.

Turpretī Jēzus mums liek lūgt: “Atpestī mūs no ļaunā” (Mt 6:13)³. Pret mūsu atsvešinātības un sakāves izjūtu var cīnīties vienīgi ar ticību faktam, ka Dieva valstība “nav no šīs pasaules” (Jņ 18:36). Pasaules ceļi nekādā mērā neapdraud Godības Ķēniņu, kurš “pasauli .. [ir] uzvarējis” (Jņ 16:33).

ATCERĒTIES SAVU UZDEVUMU

Kad kristieši aizmirst to, ka baznīca ir lielāka, nekā viņiem šķiet, ka viņu uzdevumu pārrauga Svētais Gars un ka viss nav atkarīgs no viņu spēka, viņi uzvedas tā, it kā viņu draudze būtu vienīgā visā Dieva valstībā. Dzīvojot ar šādu skatījumu, panākumi un Evaņģēlija izplatība ir atkarīga vienīgi no viņu pūlēm. Zem tik liela spiediena pavisam noteikti sabruks pat visizturīgākie un visuzticīgākie mācītāji.

Stāsti par vilšanos piedzīvojušām draudzēm, kurām ir bijuši augsti mērķi, stipra ticība un liela cerība saistībā ar to, ka viņu mācītājs ir “tas īstais”, nav retums. Tās vēlas glābēju – aptautāmu un redzamu dievu, uz kuru likt savas cerības. Šādā scenārijā nav neviena, kurš atbilstu standartam. Tas ir redzams darba līgumos, konkursa nolikumos un personāla atlases kompānijās: viņi visi vēlas noligt kādu, kurš ir gados jauns, tomēr arī ar vecuma viedumu. Ir nepieciešams, lai viņam būtu daudz bērnu, bet arī daudz laika. Draudzes vēlas uzticamu skolotāju, taču

³ Bībeles jaunais tulkojums.

vienlaikus arī jauku čali, kurš cenšas nevienu neaizvainot. Šo sarakstu varētu turpināt.

Šo situāciju labāku nepadara arī mācītāji, smagi pūlēdamies atbilst šiem nereālistiskajiem standartiem, kurus no viņiem sagaida citi vai kurus tie sev uzliek paši. Vairumam mācītāju kalpošana pievilcīga šķiet tāpēc, ka viņi vēlas uzlabot cilvēku dzīvi. Viņi vēlas kalpot, jo viņi mīl. Tomēr drīz vien viņi atklāj, ka viņu alga ir atkarīga no draudzes locekļu apmierinātības. Viņi izjūt vērtēšanu, un, ja nebūs viss izdarīts pietiekami labi, viņu “klienti”, iespējams, dosies uz citu vietu. Vienlaikus viņi lūdz Dievu un patiesi vēlas to labāko. Atšķirtības sajūta kļūst dziļāka. Vienalga, vai jums tuvumā – jūsu draudzē vai pilsētā – ir vai nav citi garīdznieki, ikdiena tomēr paiet vientulībā.

Perfekts mācītājs neeksistē, pat visideālākajos apstākļos. Ir tikai viens Dievs, un mēs tas neesam! Tie, kuri meklē pilnību virs zemes, nav ņēmuši vērā grēcīgo dabu un par elkiem padarītās laicīgās lietas. Garīdzniekiem ir jāatceras, ka bez Kunga un Viņa eņģeļu iejaukšanās tie viegli var zaudēt mūžīgo balvu: “.. lai, citiem sludinādams, es pats nekļūstu atmetams” (1Kor 9:27).

Kaut arī mācītāji visiem spēkiem cenšas praktizēt savu eņģelisko kalpošanu, tie tik un tā ieņem Jēzus Kristus vietu.

Tāpēc Dievs izdara dažas lietas, lai panāktu to, ka mēs sevi neiznīcinām ar paštaisnu uzvedību vai izmisumā balstītu atteiksmi. Viņš mūs spiež pieņemt to, ka viens nav cīnītājs. Gluži kā ikviena armija sastāv no daudziem karavīriem, kuriem ir dažādi uzdevumi un prasmes, arī Dieva baznīcu veido visdažādākie cīnītāji. “Bet, ja tie visi būtu tikai viens loceklis, kur paliktu miesa?” (1Kor 12:19). Viņš mums māca atteikties no savas neveselīgās neatkarības un kļūt atkarīgiem no Viņa, un to Viņš dara, liekot mums paļauties uz citiem kristiešiem. Un Viņš mūs piespiež paļauties uz mūsu eņģeliskajiem draugiem.

SVĒTO ATBALSTS

Dievs ir bagātīgi piešķīris visas dāvanas un talantus, kuri ir nepieciešami patiesai kristocentriskai kalpošanai, taču tie visi nav atrodamī vienā cilvēkā un pat ne vienā draudzē (Ef 4:16). Viņš parūpējas par to, lai mēs pēc palīdzības un atbalsta vērstos cits pie cita. Daži pārlieku neatkarīgi domājoši mācītāji ir nepamatoti augstās domās par sevi. Vēl kādi citus uzlūko ar aizdomām vai skaudību. Tas viss veicina neuzticēšanos tam, kā Dievs baznīcu ir izveidojis: “Bet nelaime tam, kas ir viens! Kad tas krīt, tad otra nav, kas viņu piecel!” (Māc 4:10).

Dieva pasaulē mēs stiprāki esam, būdami kopā, nevis atsevišķi. “.. trīskārtēju auklu nevar tik drīz pārraut” (Māc 4:12). Nav neviena, kam viss pasāktais izdotos. Gudri mācītāji pamana un novērtē citu cilvēku talantus, lai palīdzētu tos likt lietā vislabākajos veidos. Kad mācītāji izliekas, ka viņiem ir visas dāvanas, viņi ir lemti neveiksmei. Gudrākie mācītāji dod iespēju saviem ļaudīm likt lietā savus talantus un dāvanas, nevis uzskata, ka viņi ir vienīgie, kas visu var paveikt. Tas ne tikai ietaupa laiku, bet arī godā dažādību, kuru Dievs ir radījis Savā baznīcā. Garīgajā cīņā vislabāk ir cīnīties komandā.

Draudzei ir vajadzīgs mācītājs, kuram draudzes ģimenē ir unikāla loma, un mācītājam ir vajadzīga draudze. Viņi iet roku rokā. “Dzelzs tiek ar dzelzi uzasināta, un vīrs trin vīru” (Sak 27:17). Viņi nav pašpietiekami. Velns gribētu, lai domājam gluži pretēji. “Un, ja kāds nams pats ar sevi sanāk naidā, tad tāds nams nevar pastāvēt” (Mk 3:25).

VIENS PAMATS

Vienīgi Jēzus, būdams Dievs, ir pilnībā autonoms, tomēr Viņš izvēlas mūs iekļaut Savā svētajā ģimenē, trīsvienīgajā kopībā un dievišķajā sadraudzībā. Lai gan Viņš ir pašpietiekams un Viņam nav iekšējas vajadzības pēc citiem, Viņš nolemj, ka Viņam tie ir vajadzīgi tikpat ļoti, kā galvai vajag ķermeni, lai tā būtu pilnīga.

Tā nu Viņš kļūst par galvu šim ķermenim, kas ir viena vispārēja apustuliska baznīca, par kuru Viņš ir atdevis Savu dzīvību. Šis fakts, ka Viņš ir viens un ka mēs visi esam atsevišķi locekļi Viņa vienā mistiskā ķermenī, noraida pašpiepildošu individuālismu, egoistisku pašpaļāvību un neatkarīgus uzskatus.

Tieši tāpat laikā un telpā ir tikai viens Kunga Vakarēdiens, kaut arī tas atkārtoti tiek svinēts draudzēs visos laikos un vietās. Patiesa ģimenes sadraudzība un kopīga mīlestība tiek pausta kopīgā ticības apliecībā pie viena Dieva altāra, kad kristieši tiek sapulcināti kopā no visiem zemes galiem.

Mums nevajadzētu gausties par savām nepareizajām, salauztajām un ciešanu pilnajām draudzēm. Nē, mums vajadzētu par tām slavēt Dievu! Tās atkal un atkal piespiež mūs palīdzību un jēgu meklēt ārpus sevis – pie Jēzus. Un Jēzū mēs neatrodam motivējošu runātāju vai spožu sludinātāju. Nē, mēs sastopam sasistu, asiņojošu un bezspēcīgu jūdu noziedznieku, kurš ir piekalts pie zemē iedzīta koka gabala.

Golgātā mūsu acis arī ierauga patiesību par sevi un to, ka nāve ir grēka rezultāts. Taču, kad nonākam tālāk par acīm skatāmo realitāti, atklājam, ka krustā sišana nozīmē ne tikai piedošanu, bet arī to, ka gan mūsu personiskā, gan mūsu kopienas identitāte ir balstīta augšāmcelšanās apsoliņumā.

Tā nu saprotam, ka jau tagad esam uzvarētāji: ķēniņi un ķēnienes, karavīri un varoņi šajā pašā Sāpju vīrā – vienīgajā upurī par grēkiem (Ebr 10:12) – un Viņa virs zemes mājajošajā miesā, proti, baznīcā. Mēs esam darīti svēti caur “Jēzus Kristus miesas upurī” (Ebr 10:10). Ticībā mēs savu draudzi ieraugām atkal no jauna. Mūsu tukšās baznīcas ir pilnas ar svētajiem un eņģeļiem. Mūsu kroplās draudzes tiek uzlūkotas kā dārgi akmeņi debesu katedrāles mūros. Mūsu salauztā dzīve atklājas kā pilnībā vesela. Jēzus Saviem mācekļiem apsolija, ka viņi skatīs lietas, kas ir vēl lielākas par redzētajiem brīnumiem (Jņ 1:50). Esmu pārliecināts, ka šīs ir dažas no tām.

GRŪTĪBAS REDZĒT TICĪBĀ

Diemžēl mums, cilvēkiem ar laicīgu redzējumu, svētā un apustuliskā baznīca neizskatās pēc spēcīgas, veselas un uzvarošas kopienas. Kad mani draudzes locekļi sūkstās par draudzes “grūtajiem” cilvēkiem jeb mazāk cienītiem (1Kor 12:24) locekļiem, es tiem atgādinu, ka baznīcā mēs ne tikai saņemam Dieva mīlestību, bet arī mācāmies mīlēt cits citu. Mums taču būs citam ar citu kopā jādzīvo veselu mūžību. Jo, raugoties no mūsu skatpunkta, Kristus miesa, proti, baznīca, bieži vien izskatās pēc prostitūtas. Turpretī Dievs to redz kā godības pilnu, nevainīgu līgavu.

Mēs velnam uz galvas krājam ogles, kad pret sarežģītajiem cilvēkiem mūsu draudzē attiecamies ar mīlestību. Galu galā “ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā” (Ef 6:12). Garīgajā karā jācīnās ar mīlestību.

Saskarsmē ar “grūtajiem” draudzes locekļiem mums ir iespēja mācīties – izdevība augt un sasniegt briedumu savā pastorālajā kalpošanā. Tas nenozīmē, ka mācītāji nedrīkstētu būt stingri vai ka viņiem būtu nepieciešams praktizēt kādu pozitīvās domāšanas veidu, kas noliedz grēku, ignorē ļauno vai gremdējas sevī, lai tur meklētu instrumentus uzlabojumam. Nē, mums jākalpo ar cerību, atceroties “Dieva, mūsu Tēva, priekšā jūsu ticības darbu, pašaiizliedzīgo mīlestību un nesatricināmo cerību uz mūsu Kungu Jēzu Kristu” (1Tes 1:3).

Un pat tad, kad neiet gludi, kad viss rādās drūmi, mums jākalpo ar prieku, pat ja prieku nemaz neizjūtam. Jēzus šo kalpošanu apraksta kā kāju mazgāšanu otram (Jņ 13:1–17). Lai gan tā allaž ir tāda netīra padarīšana, tā ir laba. Pat lielās bēdās mācītāji ir “vienmēr priecīgi” (2Kor 6:10). Jā, mēs esam grēcinieki, taču varam kalpot ar paceltu galvu, zinādami, ka mums ir piedots un ka Kristus ir uzvarējis. Ja tā nedarām, mēs neesam vienīgie cietēji. Cieš arī cilvēki mums apkārt.

VESELĪGI GARĪGIE VADĪTĀJI

Pat, ja mūsu draudzes locekļi to noklusē, viņi pamana, kad mūsu garīgā un mentālā veselība ir vāja. Sevis apzināšanās trūkums kavē mērķtiecīgu grēknožēlu, kā rezultātā mūsu kalpošana tiek pakļauta jauniem garīgiem uzbrukumiem.

Vadītāja raksturs un attieksme ir uzvedības piemērs visai kopienai. Mācītāji vada savus pulciņus. Laji šos mācītājus atdarina (Ebr 13:7). Mācītāja raksturs ietekmē kopienas veidolu – vai nu labā, vai sliktā ziņā. Mācītājam būtu jāuzmanās, jo viņam uzlikts augstāks standarts un viņam būs jādod norēķins par dvēseļu ganišanā pieņemtajiem lēmumiem (Ebr 13:17). Dievs, protams, darbojas arī caur nevērīgiem mācītājiem – un tāpat arī caur mums, neskatoties uz mūsu grēkiem. Viņš ir žēlīgs un neļaus mūsu grēkiem stāties ceļā Saviem galvenajiem mērķiem. Tomēr nedrīkstam Viņu kārdināt, bet mums jācenšas būt pēc iespējas veselākiem – garīgi, emocionāli, mentāli un fiziski.

Mēs, kristieši, pieliekam lielas pūles, cenšoties iemiesot un atspoguļot debesu valsti, uz kuru mēs ceļojam ar ticībā un kristībā saņemto dzimšanas apliecību kabatā. Kā neapšaubāmiem grēciniekiem mūsu pieredze šeit ir līdzīga bēgļu pieredzei svešā zemē. Taču mēs esam debesu pilsoņi, augstdzimuši Ķēniņa bērni. Mēs esam Svētā Gara mājoklis, lai gan bieži jūtamies vai izskatāmies kā pamesta, novārtā atstāta būda.

Gan mūsu privātā, gan draudzes dzīve ir pilna kārdinājumu un bēdu. Mācītāji daudz nopūlas, lai, kristiešiem piedzīvojot šādus skatus un sajūtas, mierinātu ar patiesību. Patiesība izmaina dzīvi. Cilvēki visbiežāk dzīvo atbilstoši tam, ko no viņiem sagaidāt. Par to es labi pārliecinājos, neilgu laiku kā brīvprātīgais kalpojot par cietuma kapelānu. Ja pret noziedznieku izturas kā pret iesprostotu dzīvnieku, viņš uzvedas kā stūri iedzīts zvērs. Ja pret viņu izturas kaut nedaudz godbijīgi, pastāv lielāka iespējamība, ka viņš labosies.

Kad kristieši uzzina, ka ir svētie – no žēlastības, vienīgi ticībā, nevis tādēļ, ka ir kaut ko paveikuši vai ir spējīgi paveikt, bet

saskaņā ar Kristus pie krusta un kapā doto pasludinājumu –, viņi vēlas dzīvot kā šie svētie, kas viņi arī ir. Viņi jau tagad ir debesu pilsoņi (Fil 3:20). Viņiem tas vienkārši jāatgādina. Mans homilētikas profesors reiz pateica viedus vārdus: “Svēttapšana ir aprakstoša, nevis normatīva. Tas ir kaut kas, kas ar tevi notiek, nevis kaut kas, ko tu dari. Mums savi ļaudis jānudina būt par tiem, kas viņi ir.” Pavēle kļūt labākiem viņus nepadara labākus. Turpretī Jēzus un viņu jaunās identitātes Viņā pasludināšana to paveic.

Lai gan labie darbi neglābj, tomēr, kad mācītāji cenšas dzīvot svēti, viņi parāda, ka debesis nav tāla realitāte, kurai ar ikdienas dzīvi nav tikpat kā nekāda sakara. Vērojot tikumīgu kristiešu dzīvi, citi varbūt nesāks ticēt vairāk, taču viņi pavisam noteikti nemēģinās ticēt mazāk. Svēto piemērs mūs neizglābs, taču tas mūs iedvesmos. Kad atzīstam patiesību par savu Dieva doto identitāti un ik dienu nožēlojam savu nesvēto dzīvi, mēs atņemam velnam vienu no viņa bīstamākajiem ieročiem ļaunprātīgajos uzbrukumos kristiešu kopienām, proti, Dieva apsolījuma vārda apšaubīšanu.

Gluži kā eņģeļi, kuri bija svētās vēsts nesēji un pēc savas dabas iemiesoja svētumu, arī mācītāji ir Dieva vēstnieki gan vārdos, gan darbos. Pāvils nav uzpūtīgs, sacīdams: “Dzenieties man pakaļ tā, kā es Kristum!” (1Kor 11:1).

Un, lai cik ļoti mācītāji nevēlētos sev privātu dzīvi, tas diez vai ir iespējams. Gluži tāpat kā vecāki nedabū īpaši daudz “laika sev” prom no ģimenes un bērniem, arī mācītāja personīgā dzīve ir cieši saistīta ar viņa ganāmā pulka dzīvi. Gan jūsu garīgajai veselībai, gan citām prioritātēm ir tieša ietekme uz jūsu vadītajiem cilvēkiem.

Tādēļ pašaprūpe nav savtīga. Gluži pretēji – jūsu draudzei ir svarīga jūsu garīgā veselība. Mēs saviem ļaudīm sakām, ka viņi nav vieni, lai kādi pārbaudījumi tiem būtu jāiztur: fiziski, psiholoģiski, garīgi. Mēs viņiem sakām, ka kalpošana ir komandas

darbs un mēs esam viena miesa, tomēr paši bieži vien uzvedamies tā, it kā būtu vieni.

Iespējams, daži mācītāji uzskata, ka palīdzība viņiem nav vajadzīga. Tomēr ne viņiem par to spriest, turklāt šāda attieksme kaitē viņu tuvākajam. Atšķirībā no budistu kopienām, kuras veido cilvēki ar kopīgām interesēm (tomēr kopumā viņi tiek uzskatīti par vientuļām salām – sava ārkārtīgi individuālistiskā meditatīvā garīguma dēļ), vai hinduisma, kas veido kopienu uz kopīgu baiļu pamata (dievbijīgie apvienojas vienas kopīgas intereses vārdā, pielabinot atriebīgos dievus ar saviem upuriem), vai islāma, kurā kopienas pārsvarā apvieno ārēji faktori (tādi kā pakļaušanās dzīvesveidu regulējošiem likumiem), kristietība attīsta dziļu un personīgu savstarpēju garīgu atkarību gan starp atsevišķiem ticīgajiem, gan arī viņu kopienā. Tā ir patiesākā kopienas izpausme virs zemes. Un debesis taču ir viena milzīga dievišķa kopiena. Pat Svētā Trīsvienība ir dievišķa trīs personu kopiena. Dieva valstība ietver vairāk spēlētāju un lielāku daudzveidību, nekā sākumā varētu šķist. Citiem vārdiem, Kunga armijā nav vietas pārlietu individuālistiskiem karavīriem.

ENĢEĻU ATBALSTS

Komandas darbs Dieva valstībā nenožīmē tikai pašaušanos uz citiem cilvēkiem. Tas nožīmē arī pašaušanos uz citiem, kuri ir stiprāki un svētāki par mums, proti, enģeļiem. Sirdī lepnajiem vai tiem, kuri par viņu eksistenci šaubās, tā var būt pieredze, kas dara pazemīgu. Taču tas ir liels mierinājums tiem, kuri Bībelei tic uz vārda un jau tagad kalpošanu raksturo kā savstarpēju atkarību. Ja esat pieraduši sadarboties ar savu draudzi, jūs, visticamāk, ar prieku pieņemsiet arī enģeļu atbalstu.

Mums nevarētu būt godīgas un noderīgas diskusijas par garīgo cīņu, ja mēs neņemtu vērā enģeļu darbu. Godīgas – jo Dievs viņus ir radījis un viņi eksistē (1Moz 1:31). Noderīgas – jo bez viņiem mēs droši vien garīgi neizdzīvotu. Tik ļoti svarīgs ir viņu kā Dieva kalpu darbs: viņi pestīšanas stāstā ir tikpat svarīgi kā

bībliskie pravieši un senie varoņi. Viņi ir klātesoši svarīgākajos notikumos: Jāņa un Jēzus dzimšanas pasludināšanas brīdī un pielūgšanā pie silītes, sludinot kareivjiem un sievietēm pie tukšā kapa, uzmundrinot mācekļus Kristus debesbraukšanas notikumā.

“Tūkstošu tūkstoši” kalpo Dievam un “desmit tūkstoši reiz desmit tūkstoši” (Dan 7:10) stāv Viņa priekšā, gatavodamies mūsu Kunga godības pilnajai pavadīšanai, kad Viņš atgriezīsies. Mums pat ir zināms, kā dažus no tiem sauc: erceņģelis Mihaēls (Atkl 12:7) kalpo kā Dieva debesu armiju komandieris un ierāda sātānam viņa vietu. Gabriēls (Dan 8:16; Lk 1:19, 26) darbojas kā iecelts vēstnieks cilvēkiem, paziņodams šai pasaulei mūsu Kunga nākšanu. Tie ir spēcīgi un vareni kareivji: kāds eņģelis nokāva simt astoņdesmit piecus tūkstošus no Sanheriba armijas (2Kēn 19:35). Tas, ka nezinām citu eņģeļu vārdus, nenožīmē, ka viņi nav vareni vai īpaši Dieva acīs.

Kad mūsu Dievs radoši veidoja Visumu, tai skaitā neskaitāmus svētos eņģeļus, Viņš katru no tiem radīja unikālu. Un katram tika dots savs uzdevums, tāpat kā ikvienam citam Dieva valstībā. Taču viņi šos uzdevumus izbauda, jo ir pilnīgi. Viņi ir svēti.

Šīs debesu radības ir bijušas līdzās Dievam, kopš tika pabeigta Visuma radīšana, nesdamas un atspoguļodamas Viņa spožo godību (Atkl 18:1). Tās ir vienlaikus skaistas un briesmīgas, tas ir, tādas, kas iedvēš bijību⁴. Sv. Jānis raksta: “Un es redzēju citu varenu eņģeli nonākam no debesīm; tas bija tērpts mākonī, un varavīksne bija virs viņa galvas; viņa vaigs bija kā saule un viņa kājas kā uguns stabi” (Atkl 10:1). Tā kā eņģeļi ir tik tuvu Dievam un savā svētumā, ko tie aizņēmušies, atspoguļo Viņa godību, tie gandrīz visos Bībelē aprakstītajos savas parādīšanās brīžos cilvēkiem liek cilvēku sirdij šausmās nodrebēt, vienalga, vai tie

⁴ Autors oriģināltekstā lieto vārdu spēli: *awful* (briesmīgs, šausmīgs) un *full of awe* (tāds, kas iedvēš bijību) – tulk. piez.

ir Vecās Derības pravieši (Dan 10:8–19) vai arī Jaunās Derības gani (Lk 2:1–12). Viņi nav ar mums vienlīdzīgi.

Apbrīnas vērtais eņģeļu pulks ir arī armija ar savu kārtību. Svētie Raksti apraksta viņu pakāpes, kas saistītas ar troņu, kundzību, valdību un varu (Kol 1:16) hierarhiju, pieminot arī īpašus eņģeļus, kurus sauc par ķerubiem (1Moz 3:24; Ps 80:1) un serafiem (Jes 6:2). Katrai no šīm grupām, kā arī ikvienam no šo grupu eņģeļiem ir piešķirta konkrēta loma šajā sakārtotajā komandķēdē. Piemēram, Gabriēlam, Kunga īpašajam vēstnesim (Dan 8:16; Lk 1:19, 26), kā Dieva ieceltajam vēstniekam pestīšanas stāstā ir īpaša loma – viņš paziņo labo vēsti Bībeles varoņiem un svētajiem. Kaut arī mūsu pašu dzīvesstāsti ir salīdzinoši nenožīmīgāki, šie paši eņģeļi pavada arī mūs, kas nesam labo vēsti, sargādami mūs ar savu vareno klātbūtni.

Eņģeļi tiek raksturoti kā sargātāji. Kad israēliešiem tika apsolīta Kānaānas iekarošana, Dievs sacīja: “Redzi, Es sūtu eņģeli tavā priekšā, kas tevi pasargās šinī ceļā un tevi novedīs tanī vietā, ko Es tev esmu sataisījis” (2Moz 23:20). Viņi tiek saukti par glābējiem: “Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem, un Viņa vaiga eņģelis tos izglāba” (Jes 63:9).

Un pats labākais ir tas, ka viņu kalpošana neapstājas līdz ar Svēto Rakstu kanonizāciju. Ikviens ir dzirdējis kādu stāstam par sastapšanos ar šīm debesu radībām: reiz es kāda gara ceļojuma beigās par mata tiesu izglābos no avārijas. Notika tā, it kā kāds būtu sagrābis mana auto stūri un izglābis mani no traģiskas nelaimes. Biju atvieglots un apjucis. Šķita, ka mans auto izbraucis cauri citai automašīnai bez mazākās skrambīņas! Mana māte atceras kādu skaistu un mierinošu eņģelisku klātbūtni pie viņas gultas, kad Otrā pasaules kara laikā viņa kā slima bārene dzīvoja Lietuvā. Arī mans tēvs atminas brīnumainu izbēgšanu no Austrumberlines 20. gadsimta piecdesmitajos gados, kad kāds komunistu karavīrs, pamanījis viņa ģimenes viltotos dokumentus, vienkārši pievēra acis, ļaudams tiem šķērsot robežu.

Skeptiķis šādos izglābšanas gadījumus nosauktu par veiksmi: līdzjūtīgs sargs, prāta apmātība vai pārguruma izraisīta pārlieku aktīva iztēle. Iespējams, tam nav tik lielas nozīmes; ticīgo acīs viss gods pienākas Dievam. Tomēr, ja mēs spētu to visu uzskaitīt, statistika būtu mums par labu. Kad kristieši nomirst, viņiem nav jābaidās ceļā uz debesīm, jo viņu eņģeļi šo ceļu jau zina. Cik daudz ir to mācītāju, kas ir bijuši liecinieki mirstošiem cilvēkiem, kuru skatiens ir kā piekalts telpā esošai neredzamai būtnei? Aizgājēju seja kļūst mierpilna, un pat parādās smaids, pirms tie aiziet mūžībā. “Vai jūs viņus neredzat?” nevainīgi nočukstēja kāds vecs vīrs, aizmigdamš Kungā. Blakusparādība vai morfīns? Šaubos. Pieredzējuši mācītāji intuitīvi spēj noteikt atšķirību.

Gandrīz ikvienam, ko pazīstu, ir savs stāsts par eņģelisku iejaukšanos viņa dzīvē. Taču, kā jau minēju, izglābšanās no negadījumiem tiek loģiski izskaidrota kā sagādīšanās, nevis dievišķa un eņģeliska iejaukšanās. Tomēr esmu sastapis arī daudz agnostiķu, kuri pret to attiecas ar dzīvu interesi un tādus neparastus notikumus skaidros nevis kā nejaušību, bet gan kā sava veida dievišķu iejaukšanos. Dievs darbojas arī neticīgajos.

Mums par to nebūtu jābrīnās. Dievs mīl pat Savus ienaidniekus un arī viņiem dāvā dienišķo maizi. Eņģeļi darbojas it visur cilvēku dzīvē. Cik neskaitāmas ir eņģeļu miriādes, kuras Raksti ataino ieskaujam Dieva troni, tik neskaitāmas ir arī Viņa svēto brīnumdarbu miriādes.

JUMS PIEŠĶIRTIE EŅĢEĻI

Jums ir piešķirts eņģelis – vismaz viens (Mt 18:10). Tāds ir katram kristietim. Savējo jūs, visticamāk, ieguvāt, kad tikāt kristīti. Viņi mums palīdz kalpošanā, lai gan nemaz nezīnām, ka viņi ir blakus. Kad mūs nomāc visas mācītājam uzliktās prasības, ir lieliski apzināties, ka Dievs mums sniedz eņģeļu atbalstu. Gluži kā Ārons balstīja Mozus rokas, šie Dieva kalpotāji stiprina jūs.

Viens gan ir skaidrs: kupidoni uz Valentīndienas kartītēm nav pielīdzināmi Bībeles svētajiem un varenajiem eņģeļiem. Patiesībā ķerubi nav nekādi mīļīgi lidojoši bērniņi, bet gan šausminošas būtnes ar liesmojošiem zobeniem rokās, kuras uztur pielūgsmes kārtību templī. Tie neļāva Ādamam un Ievai atgriezties Ēdenē; dzīvības koka augli grēciniekiem bija liegti. Nav brīnums, ka templī bija redzami ķerubi – gan ieauisti uz priekškara, gan piestiprināti derības šķirsta salīdzināšanas vākam (2Moz 25:20). Dievam nebija iespējams tuvoties, nestājoties šo svēto un brīnumaino drošības sargu priekšā. Viņi tiek raksturoti kā spēcīgi un vareni (Atkl 18:1). Kad Jēzus Saviem mācekļiem stāsta, ka Viņa rīcībā ir vairāk nekā divpadsmit leģionu eņģeļu, Viņš runā par septiņdesmit diviem tūkstošiem šo dievišķo karavīru (Mt 26:53). Lai gan to skaits nevienam nav zināms, tas ir iespaidīgs! Liels skaits eņģeļu! Liels spēks! Mums ar tiem jārēķinās. Serafi bija ne tikai svēti, bet arī biedējoši ar saviem daudzajiem spārnu pāriem (Jes 6:2–6). Ar šīm būtnēm labāk neļokot.

Un tomēr tās ir mūsu pusē. Praviētis Jesaja, sāpīgi apzinādamies savu necienību sludināt Vārdu, par to stāsta: “Tad pielidoja man klāt viens serafs, viņam rokā bija kvēlojoša ogle, ko viņš ar lūkšām bija paņēmis no altāra. Ar to viņš aizskāra manu muti un teica: “Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!”” (Jes 6:6–7). Tie svaida visu uzticīgo sludinātāju lūpas un svētī viņu vārdus. Un viņi palīdz ne tikai jums – eņģeļi ir piešķirti arī jūsu ļaudīm. Dažreiz mēs to aizmirstam. Mācītāji ir tēvi garīgām ģimenēm. Vecāku augstākā prioritāte ir bērnu labklājība – ir tikai normāli, ka mēs tos sargājam. Taču reizēm mēs aizmirstam, ka Dievs kā Tēvs par mums ir augstāks. Kad neesam pieejami vai kad krītam, Viņa ļaudis tik un tā ir drošībā Viņa eņģeļu apsardzībā.

Ja staigājam skatīšanās, neņemot vērā šos neredzamos palīgus, mēs varam kļūt pārlietu aizsargājoši attiecībā uz savas draudzē locekļiem. Mēs aizmirstam, kura vārdā kalpojam, proti, ka

esam Kristus sūtītie (2Kor 5:20). Mūsu avis patiesībā nav mūsu, un tas ir liels mierinājums. Mūsu Virsgans ir varenāks, gudrāks un zinošāks nekā mēs, visi apakšgani, kopā. Viņš to pierāda, izsūtot Savus palīgus kalpot līdzās mums.

Enģeļi ne tikai darbojas mūsu labā, bet tie arī parādās mūsu vidū inkognito. Iespējams, tikai vēlāk, pārdomājot kādu neparastu sastapšanos ar kādu vai kaut ko, mēs saprotam, ka faktu ziņā kaut kas īsti nav sakritis. Mums rodas aizdomas par enģelisku manifestāciju. Šī noslēpumainā persona, kura jums šodien palīdzēja un šķīta uzradusies no nekurienes, iespējams, bija enģelis cilvēka izskatā. Daži cilvēki, pret kuriem esam izturējušies laipni vai dāsni, iespējams, nemaz nav bijuši tie, par kuriem tos uzskatījām. Tādēļ: “Neaizmirstiet viesmilibu! Jo daži ar to, pašiem nezinot, savos namos ir uzņēmuši enģeļus!” (Ebr 13:2).

Neticība tam, ko nevaram redzēt un kas pasaulei liekas smieklīgs, Dievu nesāpina; tā sāpina vienīgi mūs. Mazi bērni nevilcinoties steidzas saņemt savu mīlošo vecāku apskāvienus. Augot lielāki, tie sāk šaubīties, lai arī vecāku gādība par viņiem nav mainījusies. Šis ticības trūkums viņiem pašiem nāk par ļaunu. Šaubas par to, ka Dievs ir žēlīgs, labestīgs, varens un ieinteresēts mūsu ikdienas dzīvē, mums atņem Viņa palīdzību, jo mēs to, visticamāk, nedz lūdzam, nedz sagaidām. Ja ticat meliem, jūs saskaņā ar tiem arī dzīvojat. Mēs kļūstam par vieglu mērķi ļauno enģeļu darbībai, kad šaubāmies par dēmonu eksistenci, jo tas viņu aktīvo iesaisti mūsu pasaulē nemaina. Viņiem ir tikai vieglāk!

Karikatūras ar astēm un rāgiem mums liedz dēmonus uztvert nopietni. Tādēļ: “Esiet skaidrā prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt” (1Pēt 5:8). Velna pamatstratēģija cīņā pret mums ir likt mums apšaubīt Dievu, neļaut mums justies kā ievainojamiem bērniem, kuri paļaujas vienīgi uz sava Tēva gādību. Ja nevēlēsimies atzīt savu grēcīgo neatkarību un pašpietiekamību, Dievs atradīs veidu, kā mūsu pašu labā piespiest mūs būt no

Viņa atkarīgiem caur labi zināmajām negaidītajām krīzēm (kuras mūs dara pazemīgus) mūsu personīgajā kristieša un draudzes dzīvē.

Pārdomāsim, piemēram, Gideona dzīvesstāstu. Viņa armija bija satraucoši maza, salīdzinot ar ienaidnieka armiju, – tomēr Dievs tik un tā viņam liek sava karaspēka skaitu vēl samazināt: “.. lai Israēls nevarētu Manā priekšā dižoties, sacīdams: es pats esmu sev ar savu roku sagādājis glābšanu” (Soģ 7:2–7). Gideons ir varens kareivis (un to senebreju valodā nozīmē arī viņa vārds) – ticības ziņā, nevis sava fiziskā spēka dēļ. Tāpat kā Jozua pirms viņa, viņš ļāva cīnīties Dievam.

Šie Bībeles varoņi uzticējās Dievam, nevis sev. Mums visiem trūkst ticības Dieva varenībai, tāpēc mums jānožēlo savas domas par to, ka cīnīšanās ir atkarīga no mūsu spēkiem. Tādējādi grēku nožēla nozīmē ne tikai *panest* to, ka esam vāji un bezpalīdzīgi, pilnībā atkarīgi no Dieva labestības, bet *liksmoties* par to. Tā darot, mēs ne tikai samierināmies ar šķietami infantilo ideju par to, ka mūs sargā eņģeļi; nē, mēs pat lūdzam, lai viņi to dara!

Tāpēc, kad dienas sākumā un beigās kopā ar saviem bērniem saku lūgšanu, mēs sakām: “Tavs svētais eņģelis lai stāv man klāt, lai ļaunajam ienaidniekam nav varas pār mani.” Kā teica baznīctēvs Jānis Zeltamute: “Katram no mums blakus sēž eņģelis; un tomēr mēs visu cauru nakti nokrācam.” Vislabāk tas izteikts kādā vakara korālī:

“Ne nogurst tie, ne miegā dus,
Tos zinām allaž gatavus
Uz Kristus vārdu spēcīgu
Glābt Viņa svēto pulciņu.”

ENĢEĻI IR MŪSU CEĻABIEDRI

Ticība enģeļiem nokauj vientulības sajūtu kalpošanā – īpaši tad, kad jūtaties iztukšoti un noguruši, kā tādi ievainoti karavīri šķietami nebeidzamā kaujā –, atgādinot mums, ka mums visapkārt ir liels pulks liecinieku un debesu svēto (Ebr 12:1). Atklāti sakot, ja vien mēs ticētu, ka mums visapkārt ir enģeļi, mūsu stresa un uztraukuma līmenis mazinātos.

Pat ja piederat konfesijai vai vietējai reliģiskajai organizācijai, kas piedāvā dažādas iespējas satikt citus mācītājus, reti kad izdodas aci pret aci sastapties ar līdzīgi domājošiem garīdzniekiem. Arī mūki klosteru kopienās cieš no depresijas, sūkstīdāmies par to, ka citi neizprot viņu unikālās personīgās iekšējās cīņas. Lai gan jūsu ticības brāļi ir kā ģimene, tie tomēr ir arī jums sveši, jo šaipus debesīm visi esam grēcinieki.

Tomēr, sastopoties ar šo eksistenciālo atšķirtību, ko visi savā kalpošanā izjūtam, mums līdzās vienmēr ir vistuvākā ģimene: Dievs, svētie debesīs un Viņa svētie enģeļi. Jānis Zeltamute piemin, cik brīnišķīgi ir, ka, lai gan “attālums starp enģeļiem un cilvēkiem ir milzīgs; tomēr [Dievs] tos nosūta lejā mums līdzās, it kā ar to pasacīdams, ka mūsu dēļ tie strādā, mūsu dēļ tie rosās: uz mums, ja tā var teikt, uz mums tie gaida. Tā ir viņu kalpošana – ikvienā lietā būt sūtītiem mūsu dēļ”.

Dieva neredzamie palīgi un karavīri ikkatrā brīdī ir izsūtīti kalpot un aizsargāt tos, kuriem jāmanto pestīšana (Ebr 1:14). Tie zina mūsu personīgās problēmas – garīgās, fiziskās un arī visas tās, kas ir abējādas, – un tie tās risina. Enģeļi tā vienkārši nevēro, kas notiek. Tie aktīvi darbojas, aizstāvēdami jūs pret ie-
naidnieku un sargādami no briesmām. Lūgšana (jeb kolektes lūgšana), kas uzrakstīta par godu ercenģeļa Mihaēla un visu enģeļu dienai, mums atgādina par viņu sirsnīgo nodošanos, rūpējoties par mums: “Visspēcīgais, mūžīgais Dievs, kuru pielūdz un kuram kalpo cilvēki un enģeļi, mēs Tevi lūdzam: dod mums, dzīvojot šeit uz zemes, ka mūs pasargā Tavi debesu enģeļi, kas

arvien stāv Tava vaiga priekšā. To lūdzam caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Āmen.”

Jo eņģeļi nav mums līdzās tikai kā ticīgo *kopienai*. Vēl labāk – mūsu Kungs Jēzus Kristus, patiess Dievs un patiess cilvēks – ir vienmēr līdzās ikvienam *atsevišķam* Savas mistiskās miesas loceklim. Kā atsevišķi cilvēki un kā baznīca mēs eksistējam kā Svētā Gara templis. Gan Dievs, gan eņģeļi ir darbīgi. Mēs piederam Dievam, un Viņš mūsu labklājībai ir ziedojis pats Savu dzīvību – Sava Dēla sviedrus un asinis. “Jo mēs esam Dieva darba biedri, jūs esat Dieva aramais tīrums, Dieva celtne” (1Kor 3:9). Mūsu Kungs nav nolaidīgs saimnieks, kurš Savam īpašumam ļautu aiziet postā. Viņš par jums gādā.

Tā kā Jēzus mūsu dzīvē darbojas personīgi, celdams Savu valstību, kamēr mēs kalpojam Viņa ļaudīm, Viņš mums, mācītājiem, ne tikai jūt līdzī, bet “tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka” (Ebr 4:15). Jēzus zina, kā ir būt gan cilvēkam, gan mācītājam. Atbilstoši Savai cilvēciskajai dabai Jēzus jūt mums līdzī mūsu cīņās. Tomēr liels atvieglojums ir fakts, ka saskaņā ar Savu dievišķo dabu Viņš no mums ir pilnībā atšķirīgs. Viņš ir pilnīgs, visuzinošs un visuspēcīgs. Tā kā Viņš pazīst mūsu visdziļākos sirds nostūrus, kā arī visus mūsu dzīves situāciju aspektus, Viņš spēj mums palīdzēt ikvienā personīgā un pastorālā vajadzībā. “Tāpēc pieiesim bez bailēm pie žēlastības troņa, lai saņemtu apžēlošanu un atrastu žēlastību, palīdzību īstā laikā” (Ebr 4:16).

Mierinoši ir tas, ka arī eņģeļi nav mums līdzīgi. Stāvēdami mūsu Kunga priekšā, tie ir svēti, un fakts, ka tie pieder dievišķai realitātei, tos dara ne vien spēcīgākus par mums, bet arī nodevīgākus mūsu atbalstam. Iztēlojieties biznesa partneri, kas būtu pilnībā objektīvs, nodevīgs un labs. Jūsu bažas par sava uzņēmuma izredzēm noteikti mazinātos, vai ne? Ar eņģeļiem ir vēl labāk, jo tie ir svēti.

Tomēr mācītājiem un laikiem jāuzmanās, lai nesāktu izturēties pārāk familiāri pret šīm majestātiskajām būtnēm, kuras mūs at-

balsta. Ieraudzīt eņģeli viņa krāšņumā un godībā – uzlūkot viņa svētumu, aptvert viņa varu – šeit un tagad pavisam noteikti nozīmētu ko biedējošu. Ikreiz, kad cilvēki ir sastapušies ar eņģeļiem visā to krāšņumā, tie ir krituši uz sava vaiga pamatotās bailēs, piedzīvodami viņu varenību un spēku. Dieva eņģeļi ir slaveni ar lauvu rīkļu aizturēšanu (Dan 6:22), cietuma durvju atvēršanu (Apd 5:19) un ieslodzīto atbrīvošanu no vāžām (Apd 12:7), ar četru zemes vēju noturēšanu, it kā tas būtu nieks (Atkl 7:1), un iznīcības nešanu pār zemes tautām (Atkl 18:21). Viņi spēj palīdzēt un glābt, bet, kad tas ir vajadzīgs, – arī iznīcināt (Jes 37:36; Apd 12:23). Dažreiz tie nāk ar taisnu tiesu, dažreiz – ar dievišķu žēlsirdību. Tā ir mācība mums visiem, lai mēs izšķirtu, kas ir labākie Dieva vārda lietošanas veidi to cilvēku dzīves pinekļos, kuriem esam sūtīti kalpot.

3. NODAĻA

ENĢELISKA KALPOŠANA DĒMONISKĀ PASAULĒ

Paliec pie mums, jo vakars tuvojas un diena jau galā!

/Lk 24:29, Vakara lūgšanas dziedājuma pants/

Pastorālo kalpošanu var salīdzināt ar enģeļu kalpošanu, jo mēs darām līdzīgu darbu un mums ir līdzīga autoritāte. Dieva Dēls nāca, lai iznīcinātu velna darbus (1Jņ 3:8). Mēs līdzdarbojamies nesvētu darbu iznīcināšanā, kad lūdzamies Lielajā litānijā: “.. ka Tev labpatiktu stiprināt tos, kuri stāv; un mierināt un palīdzēt nespēcīgajiem; un piecelt tos, kuri krīt; un beigās samīt sātanu zem mūsu kājām. Mēs Tevi lūdzam: uzklausi mūs, mīlais Kungs.” Autoritāti uzņemties šādu garīgo cīņu Jēzus deva Saviem pirmajiem apustuļiem (Mt 10:1), taču tāda pati dota arī visiem šī laika uzticīgajiem mācītājiem. Šī neticamā patiesība varbūt ir grūti aptverama. Jūs turpināt šo apustulisko amatu. *Jūs* pat izdzenat dēmonus (Mk 3:15).

Dvēseles dziedināšana un dēmonu izdzišana notiek vairāk veidos, nekā spējat iedomāties. Īpašā veidā no eksorcisma tiek nošķirta “atbrīvošanas kalpošana”, jo tā ir kas vairāk nekā tikai dēmonu apsaukšana – tā nozīmē visus tos veidus, kādos mācītāji cīnās pret visdažādāko dēmonisko aktivitāti kristiešu dzīvē. Lai gan daži uzskata, ka šī kalpošana ir unikāla dāvana vai īpašas prasmes, kas dotas tikai dažiem atsevišķiem kristiešiem, es ticu, ka tā ir pastorālā amata funkcija, kura tādējādi ir visu mācītāju pienākums.